

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΠΕΡΚΕΡ

Η ΠΡΟΙΚΑ ΤΗΣ ΚΑΡΜΕΛΑΣ

Α ναι, ό "Άλφρεντ δέν ήταν καθόλου ευχαριστημένος. Μιά έβδομάδα τώρα ή «γυναίκα του» είχε να του δώσει τή κέρση της. "Έτσι εινε μείνει μ' άδειο πορτοφόλι κ' είχε κάνει ένα «χρέος τιμής» στο χαρτοπαί γνιο του δόν Ματέο ή Μπάρτολο. "Έπρεπε λοιπόν να ξεκαθαρίση αυτή την ύπόθεση, πριν να τό μάθουν οι άλλοι «καμαλαέρος» καί γελιοποιηθή.

—Μά τον Σάντο Δομένικο, τον προστάτη της Κόρδοθας, σκεφτόταν, αυτή τη φορά θά φανώ ασιτηρός. Δέν έχει να μέ γελώση με τίς ψευτιές της καί τίς ύποσχέσεις της. Θά τή κάνω να τρέμη όταν θ' ακούη τ' όνομά μου καί θά έκτελή όλες τίς επιθυμιές μου σαν διαταγές!

"Ότ'όσο ένοιωσε ότι δέν είχε τό θάρρος να τή δείρη. "Ήταν ή μόνη φορά που ό "Άλφρεντ είχε μείνει χωρίς «γυναίκες».

Δισταξε λοιπόν να διώξη κι' αυτή την τελευταία που έξακολουθούσε να τον φοβάται καί να του δίνει τίς εισπραξιές της. Γι' αυτό έπρεπε να ένεργήση με περίσκεψη. Κάθισε λοιπόν σ' ένα πάγκο τού δημοσίου πάρκου της Κόρδοθας, άπλωσε τά πόδια του καί θυσιτήκη σέ σκέψεις. "Ο μεσημεριτικός ήλιος έπαιζε με τά ψευτικά δαχτυλλιάδα των χεριών του καί τή χοντρή άλωσίδα του ρολογιού του. Κάθε τόσο, ό "Άλφρεντ έκανε διάφορες γκριμάτσες που φανέρωναν τό θυμό του καί τό θλέμμα του είχε μία τρομαχτική σκληρότητα. Σέ κάποια στιγμή, έθγαλε τό μαχαίρι του καί τό κτύπησε με προσοχή. "Η κοπετή λάμα του άστραψε στον ήλιο. "Ο "Άλφρεντ χαμογέλασε. Αυτό τό μαχαίρι ποτέ δέν τον είχε ξεγελάσει. Καρφώνονταν πάντα στην καρδιά του έγθρου του καί τον άφινε στον τόπο. Είχε «ξεκαθαρίσει» έτσι ός τώρα τρεις άνθρωπος. Τρεις «πελάτες» που δέν ένοουσαν να πληρώσουν τή διασκέδασή τους. Καί ξαφνικά, χωρίς κι' έκείνος να τό καταλάβη, άρχισε να μουρμουρίζει.

—Θά σε μάθω ένώ, διαβολοθήλυκο! Αυτή τη φορά, ό "Άλφρεντ δέν θά ξεγελαστή από τά θέληγνρά σου... Μπορεί να εινε ήπτότης, μά έχει κι' αυτός τό φιλότιμό του.

"Ένας άστυφύλακας που περνούσε από έκείνο τό δρομάκι, τού έρριξε ένα περιεργό θλέμμα, είδε τό μαχαίρι που κρατούσε καί τον πλησίασε.

—Τί κάνεις αυτό; τον ρώτησε.

"Ο "Άλφρεντ τον κτύπησε μ' όσο μπορούσε πού καθουχαστικό ύφος καί τ' άπάντησε:

—Καθώς θλέπεις, άκονίζω τό μαχαίρι μου, σενιόρι.

—Χμ, θά έτοιμάξης φαίνεται καμιά θρωμοδουλειά.

—Όχι, σενιόρ, σ' όρκίζομαι στο αίμα του κυριού.

—Πώς σε λέω; τον ρώτησε δύσπιστα ό άστυφύλακας.

—Άλφρεντ.

—"Όστε έσύ λοιπόν είσαι ό περίφημος "Άλφρεντ. Δέν ξέρεις ότι έχουν άναστατώσει την Κόρδοθα για να σε θρουν οι συνάδελφοί μου;

"Ο "Άλφρεντ ζάρωσε τά φρύδια του άνηγοχος.

—Γιατί; Έκανε μ' άπορία. Τι θέλουν από μένα οι συνάδελφοί σου; Αυτές τίς μέρες δέν έκαναν καμιά φασαρία. Καθώς θλέπεις, τό μαχαίρι μου εινε κατακόβαρο.

—Δέν ξέρεις λοιπόν τίποτε για την Καρμέλα; τον ρώτησε ό άστυφύλακας χαμογελώντας. Δέν ήσουν μαζί της χθές τό θράδυ.

—Όχι, θρισκόμουν στού Μπάρτολο. Μά τί έκανε αυτή ή σενορία; Μήπως έκλεψε τό πορτοφόλι κανενός ξένου για να τό δώσει στο φίλο της; Μήπως μάλωσε πάλι με τίς άλλες ένοίκους του «ξενοδοχείου»;

"Ο άστυφύλακας κούνησε άρνητικά τό κεφάλι του.

—"Η Καρμέλα, είπε, έθγαλε χθές τη νύχτα, να μάτια του δόν Πέτρο ή Σορέλο, τού φαρμακοποιού της όδου Γκομπιά. "Έλα στο τμήμα να καταθέσης

ό,τι ξέρεις για κείνη. Λέει ότι τη γνωρίζεις. Κάθε τόσο άνέφερε τ' όνομά σου καί σε ζητούσε να την προστατεύσης.

"Ο "Άλφρεντ τέντωσε τά χέρια του μ' ίκανοποίηση. Διάβολος, αυτό δέν θά τό περίμενε ποτέ άπ' την Καρμέλα. "Υπερήφανος γιατί ή γυναίκα αυτή ζητούσε την προστασία του, έχωσε τά χέρια στις τόπιες του κι' άκολούθησε τον άστυφύλακα σφυρίζοντας. "Όλες ή μαύρες σκέψεις είχαν φύγει από τό μυαλό του. Βέβαια ή Καρμέλα δέν ήταν καθόλου διαφορετική από τίς άλλες «γυναίκες» του. Μά ό "Άλφρεντ είχε την έντύπωση ότι ή Καρμέλα διατηρούσε μία ευγένεια που έδειχνε ότι αυτό τό κορίτσι ήταν από οικογένεια. Κι' αλήθεια ή Καρμέλα πριν να ξεπέση στην Κόρδοθα της "Αργεντινας ήταν ένα τίμιο κορίτσι που εργαζόταν για να ζήση. "Η μανία όμως που είχε να ντυνεται κομψά καί να φοράη πανάκριβες τουαλέτες, την έδωκε κάνει να πέση στα χέρια διαφόρων ύποπτων ανθρώπων, οι όποιοι την έκμεταλλευόντουσαν. "Έτσι από τη μεγάλη ζωή δέν άργησε να ξεγλωστρήση ως τον ύπόκομο καί να βρεθή κλεισμένη σ' ένα «ξενοδοχείο» της Κόρδοθας.

"Ο "Άλφρεντ από την πρώτη μέρα την είχε αναλάβει όλη την προστασία του. "Η Καρμέλα ήταν ένα όλοεάνθο καί λεπτοκαμωμένο κορίτσι καί με μία παιδική άφέλεια που άφρεσε στους έμπόκετες του «ξενοδοχείου». "Έτσι όλοι οι ένοικοι την περιπόνοουσαν καί τίς άφιναν γενναία πουργομωάρ, τά όποια έσπευθε να εισπράξη ό αξιότιμος σενιόρ "Άλφρεντ για τά μικροέξοδά του... "Ότ'όσο αυτός ό "Αργεντινός δέν μπορούσε να καταλάβη για ποιά λόγο ή Καρμέλα είχε θγάλει τά μάτια έκείνου τ' άσχημάνθρωπου τού φαρμακοποιού της όδου Γκομπιά. Είχε μάθει θέβαια, ότι ό Δόν Πέτρο από μέρες τώρα την τριγυρίζε κι' ότι δήλωνε στους φίλους του, ότι ήταν έρωτευμένος, μά δέν μπορούσε να μαυτηρή τί είχε κάνει την Καρμέλα να τον έκδικηθή μ' αυτό τον άγριο τρόπο. Γι' αυτό έφτασε μία ώρα άρχητερα στο τμήμα καί ζήτησε να δη την φίλη του. Οι άστυφύλακες, φαίνεται, ότι διασκεδάζαν υπερβολικά μ' αυτή την ιστορία της Καρμέλας. Είχαν ξεκαρτιστή από τά γέλια κι' ύποδέχτηκαν τον "Άλφρεντ μ' ειρωνείες.

—Καλώς τον γόητα! τού είπε ό άστυνομικός της υπηρεσίας. Τό «πισουνάκι» σου δλη τη μέρα κελιάδαί τ' όνομά σου... Τι έχεις να μάς πής για να τό γλυτώσεις από τό μπουτρούμι;

—Παρακαλώ, σενιόρι; διαμαρτυρήθηκε μ' άξιοπρέπεια ό "Άλφρεντ. "Η ύψηλή καταγωγή μου δέν μοι επιτρέπει να σάς ζητήσω να φαντή έπιεικείς! Θά σάς παρακαλέσω μόνο να μοι επιτρέψετε να δω αυτό τ' άθλιο πλάσμα που έκανε ένα τόσο τρομερό έγκλημα. Βασίζομαι στην μεγάλη ίκανότητά σας. Οι άστυνομικοί κολακείηκαν από τά λόγια του. "Α, ό "Άλφρεντ ήταν ένας έξυπνος άνθρωπος. Καταλάβαινε την «μεγάλη» αξία τους καί την ευθικρισία τους. "Έπρεπε να μοι τού φέρουν δυσκολίες. "Έδωσαν λοιπόν διαταγή να δη την Καρμέλα. "Η φίλη του μπήκε στην αίθουσα σαν θρεγμένη γάτα. "Ήταν έτοιμη να ξεσπάση σε κλάματα.

"Ο "Άλφρεντ πήρε γότε ανάλογο ύφος, άγριεψε, την πλησίασε άπειλητικά, την άρπασε από τό χέρι καί της φώναξε:

—Τί έχεις ν' άπαντήσης σ' όλ' αυτά που σε κατηγορούν; Γιατί έθγαλες τά μάτια αυτού τού παληανθρώπου;

"Η Καρμέλα έσκυψε τό κεφάλι της κι' άρχισε να κλαίη. "Ο "Άλφρεντ είχε ζαρώσει τά φρύδια του.

—Μίλα! σφύραξε. Γιατί μ' έθβαλες σε φασαρίες;...

"Η Καρμέλα με μισόσπηση φωνή τού διηγήθηκε τότε ότι ό Σορέλο δώ καί μία εβδομάδα της είχε ύποσχεθή ότι θά την παντρευόταν. "Άρχισε λοιπόν κι' έκείνη να μαζεύη λεφτά για να κάνει την προίκα της. "Ο φαρμακοποιός όμως στο τέλος άλλαξε γνώμη καί της δήλωσε ότι μετανόησε. Τότε έκείνη από τό θυμό της ρίγηκε άπάνω του καί με τη μακρυσά χτένια της τον κτύπησε στο πρόσωπο καί τού έθγαλε τά μάτια!

"Ο "Άλφρεντ της έδωσε ένα δυνατό χαστούκι καί την έβρισε καταγής.

—"Όστε γι' αυτό δέν μοι έδινες λεφτά της φώναξε. "Όλα τό πέζος τά μάζευες για την προίκα σου; Κι' ένώ άναγκαζόμουν να κάνω νολή για να

("Η συνέχεια εις την σελίδα 1005)

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

ΠΡΟΣΧΕ Η ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΟΥ Γ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΗΜΑΤΙ
που σάς χαρίζει τό «Μπουκέτο» καί ή «Οικογένεια»

„Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ”
.....
Του **ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΟ**

Έπίσησ συνεχίζετεις ή διανομή των Α' καί Β' βιβλιων μας
«ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΑΥΡΕΣ»
Του **ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡ**
καί
«Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ»
Του **ΔΟΥΜΑ**, υιοϋ

Παρακαλοϋνται οι άναγνώστεις των περιοδικων μας να σπεϋσουν να παραλάβουν τά βιβλία των έγκαίρις, διότι ή ζήτησις εινε μεγάλη καί πρωτοφανής καί δέν εινε άπίθανον να ξεανηγήθουν εντός ολίγων ημερών καί οι 20 χιλιάδες σω-άτων, που έτοιμάσασιν.

ΜΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΗΤΕΡΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 990)

Μάνταλεν. Μά ευχαριστίστηκαν νά τή βασανίζη και νά τήν πειράζη Δέν χώνευε τή Μάριον.

— Δέν μπορώ να καταλάβω, τής έλεγε, τί θές νά κρατάς στό σπίτι αυτό τό παιδί, αφού δέν εινε δικό μου. Δέν τό κλεινεις καλύτερα σ' όρφανοστροφείο νά ηουάσουμε!

Η Μάνταλεν εξεγερώνονταν τότε και τόν απειλούσε ότι ήταν ίκανή νά κάνει κι έγκλημα ακόμη γιά νά προστατεύση τό παιδί τής.

Ένα βράδυ ο Σμιθ γύρισε από τή Λέσχη μεθυσμένος. Φώναζε σάν άγριάθρωπος και μούγκριζε σάν ταύρος.

— Σίγα και θά ζυμώσης τή Μάριον, τού παρατήρησε ή γυναίκα του.

Μά ο Σμιθ εξαγριώθηκε τότε ακόμη πιά πολύ. Όλο τό μίσος του εκθύθηκε τότε σέ άκατανόηστες βρισιές γιά τό άδωό παιδί. Η Μάνταλεν έξαλλή άρχισε κι εκείνη νά τού φωνάζη ότι εινε ένας αναισθητός. Ό Σμιθ γιά νά τήν εκδικηθή έτρεξε στό δωμάτιο τού παιδιού, άρπαξε τή Μάριον πού κοιμόταν στά χέρια του και τήν έβγαλε μέ δύναμη στό πάτωμα. Τό μικρό έβριζε σάν σκύλος. Η Μάνταλεν έβγαλε μιά σπαρακτική κραυγή και ρίχτηκε στόν άνδρα τής. Άρχισε τότε μιά τρομαχτική πάλη μεταξύ τους.

Τόση ήταν ή λύσσα τής τραγικής μητέρας, ώστε κατώρθωσε νά τόν κυλίση καταγής και νά τόν στραγγαλίση, εκεί κοντά στό πτώμα τής μικρούλας Μάριον.

Αυτή ήταν ή τραγωδία που είχε οδηγήσει τή Μάνταλεν, στό δικαστήριο. Μά οι Ένορκοι δικαιολόγησαν τόν πόνο τής και τήν άδωωση. Η Μάνταλεν όμως άν και ζή τώρα μέσα στήν πολυτέλεια, δέν εινε εύχυσιασμένη Κλάιει διαρκώς τό παιδί τής, τήν άμορφη Μάριον, τό φτωχό θμα ενός πλωσίσιου κτηνασθόπου.

ΤΣΑΡΑΥ ΓΚΡΑΙΝ

ΤΟ ΜΠΑΟΥΛΟ ΜΕ ΤΟ ΠΤΩΜΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 983)

λητους ανθρώπους. Τό μυαλό μου εινε σταματησει και δέν σκεπτόμουν τίποτα. Έπιτέλους ταίριαζε ένα κλειδί, μπήκε στήν κλειδωνιά και τ' άκουσα πού γυρνούσε...

Τότε άρχισα νά γελά σάν ήλιος: άνοιξαν τό καπάκι τού μπαούλου κ' είδαν μέσα διάφορα παιδικά, πλεγτά ρουχαλάκια, καλτσάκια, σαπούνια, γιακάδες. Κι' ενώ οι ύπάλληλοι μάχνανε ανάμεσα σέ κείνα τά πράγματα γιά νά δούν μήπως ύπάρχη τίποτε πού νά πληρώνη δημοτικό φόρο, εγώ αναρωτιόμουν πούδς φουκαράς τήν έπασθε και πήρε τό μπαούλο μου γιά δικό του και τραβούσε τώρα ήχοος μέσα στό Παρίσι, μέ τό άμπελαρισμένο πτώμα τής χήρας. Και τό περιεργότερο από όλα, εινε πού δέν άκουσα ποτέ τό παραμικρότερο γι' αυτή τή ύπόθεσι. Μήπως ο άνθρωπος πού πήρε τό μπαούλο μου φοβήθηκε μή μπλεχτή κι' απόφυγε νά αναφέρει τό λάθος του στή άστυνομία, Δέν έχω ιδέα. Δέν μπορώ όμως νά κρατήσω τά γέλια, όταν συλλογιέμαι τί μούτρα πού θάκανε ο κακομοιρης, μόλις άνοιξε τό μπαούλο μου!

Μέσα στά διάφορα πλεγτά τού μπαούλου, θρήκα και αυτό τό μάλλινο γιλέκο. Τό φορώ τρία χρόνια τώρα και κρατάει, ξέρεις, μιά ζεστασιά...

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΑΚΑΒΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 966)

και είδαν κοντά σ' ένα μικρό θόλο ένα παράξενο φυτό, ένα κάκτο, πού μεγάλωνε σιγά-σιγά μπροστά στά μάτια τους. Ό Λάρου, περίεργος, έσκυψε πιά κοντά, κι' από μιά χαρμαίδα πού είχε άνοιξει ο κάκτος στήν άκρη τού θόλου, είδε έναν παλιό Ίνδικό τάφο, γεμάτο από πολύτιμα πετράδια πού άστραφταν μέ ιριδωτές λάμψεις.

— Ό θησαυρός τού Άκάβα! φώναξε κατάχλωμος από τή συγκίνηση ο Λάρου Χουάτ.

Η Άλιαν έσκυψε κοντά του κ' είδε κι' εκείνη τό λαμπύριο των πετρωιδιών. Έσοφνε τότε τό χέρι του και τόν κοττάξε μέ τρυφερότητα στά μάτια, εύχυσιασμένη.

Έκείνη τή σάρα ή άμορφη Άμερικανίδα είχε ανακαλύψει κι' έναν άλλο θησαυρό πιά πολύτιμο: τόν έρωτα.

ΝΟΡΑ ΜΠΟΥΡΚΕ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΦΩΝΗ ΠΟΥ ΜΑΣ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΕΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 986)

Χάρισσον, γιά νά μήν άκούση τήν φωνή τού άδρατου προστάτου τής, είχε πληρώσει μέ τή ζωή τής αυτή τή έπιπολασιότητα τής.

Άλλά ύπάρχουν ακόμη κι' ένα σωρό άλλα παραδείγματα ανθρώπων, οι όποιοι προαισθάνονται τόν κίνδυνο πού τούς απειλεί. Δυστυχώς όμως πολύ λίγοι εινε εκείνοι πού προσέχουν αυτή τήν προειδοποίηση. Όλοι οι άλλοι κάνουν πάντα ό,τι τούς καταβή στο κεφάλι και δέν ύποχωρούν μπροστά και στόν μεγαλύτερο κίνδυνο. Γι' αυτό και πληρώνουν ακριβώς κάθε άνοησία τούς, όπως δικαιοσως παρατήρησε στό τέλος τής ομιλίας του κι' ο καθηγητής Κρόκ.

ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΟΝ

ΤΑ ΨΕΥΤΙΚΑ ΜΠΙΖΟΥ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 965)

Έτσι κ' έγινε... Τήν επομένη, κατά τά μεσάνυχτα, ή Έβιθ και ο Τζών γυρνούσανε και πάλι από τούς ίδιους σκοτεινούς δρόμους, φεύγοντας από τά ίδια κακοσχημαστά κέντρα. Ο Τζών ήταν εξαιρετικά νευρικός, διαρκώς έρριχνε γύρω του άνήσυχες ματιές. Η Έβιθ γελοούσε μέ τούς φόβους του...

Ξαφνικά όμως, πίσω από τή γωνία ενός δρόμου πρόβαλαν δυο σιλουέτες, πού ώρμησαν εναντίον τού ζεύγους, μέ διαθέσεις κάθε άλλο παρά αγαθές... Άλλά τήν ίδια στιγμή, από μιά άλλη γωνιά παρουσιάστηκαν δυο Γάλλοι χωροφύλακες συνοδευμένοι και από δυο άνδρες μέ πολιτική περιβολή—τούς δυο μυστικούς άστυνομους, πού είχαν έντολή από τόν κ. Στάρχοτ Χάλες νά προστατεύσουν τήν γυναίκα του... Και οι άστυνομικοί, μέ λίγες γοργές κινήσεις, πέρασαν τήν χειροπέδε δχι μόνα—α τις δυο «σιλουέτες», άλλα και στόν...Τζών Πάρκιγκ!...

—Άπέτυχε τό κόπο σου, Μπράουν! ειπε ένας από τούς μυστικούς άστυνομους στόν θήθεν Πάρκιγκ. Σε παρακολουθούμε δεκαπέντε μέρες τώρα θίμα πρós θίμα... Και άπνε πού ή κυρία Στάρχοτ Χάλες φοράει τά αληθινά τής μπίζου, άπόφασισες νά φανερωθής ποιός εισαι... Κ' έβαλες τούς συντρόφους σου νά ληστεύσουν τήν κυρία...

Ο Ίζών χαμήλωσε τά μάτια του, χωρίς νά πη τίποτα...

Μά ή Έβιθ άρχισε νά γελά, νά γελά μέ όλη τής τήν καρδιά.

Οι άλλοι τήν κύτταζαν κατάπληκτοι, χωρίς νά μπορουν νά έξηγήσουν τήν άσπρη-ή τής ξαφνικής εύθυμιά τής.

—Ω, αγαπητέ μου φιλε, τί έπαθες! ειπε, τέλος, στόν Τζών Μπράουν. Πόσο απ' λυπάμαι... Τήν έπαθες άσχημα... Μά, τόσο καιρό, φορούσαι...τ' αληθινά μου μπίζου! Είχα άφήσει στόν κοσμηματοπώλη τά ψεύτικα, γιάτι μου έκανε κακό νά άποχωριστώ τά γνήσια μου κοσμήματα... Γιατί ξεγέλασα και τόν Ίζον τόν καταστηματούχη; Έτσι...από μιά ιδιοστροπία... Άλλά σήμερα, γιά νά σέ πειράξω, γιά νά σου δείξω ότι δέν φοβάμαι τίποτα, άφισα τ' αληθινά και φόρεσα τά ψεύτικα μου—θεβαίνα ότι δέν θά καταλάβανεις τί παιγνίδι σου έπαίξει, ότι θά νόμιζες πως σήμερα ακριβώς φορώ τ' αληθινά... Και τήν έπαθες, φτωχέ μου φιλε! Και θά σέ πάνε τώρα φυλακή! Τι κρίμα! Χόρευες τόσο καλά!...

OSCAR FEILD

ΤΑ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ",

(Συνέχεια εκ της σελίδος 992)

Ό Τζών Μπάρρμυρ, πάλι, στήν περίφημη δημιουργία του «Ερρίκος ΙΓ΄», φορούσε από τήν αρχή ως τό τέλος μιά σιδερένια πανοπλία, μέ τήν όποια ήταν ύποχωρευμένος νά μονομαχή, νά ίππεύη, νά κυνηγή, τρέχοντας τούς αντιπάλους του και επί πλέον νά παύξη περιπαθείς έρωτικές σκηνές.

Τέλος, ο Τζόνου Βίτσιμουλλερ και ή Μάρρην Ό Σουλλίθαν, οι άληθινοί πρωταγωνιστά του «Ταρκάν», όπως έπαζαν σχεδόν ολόγυμνοι μέσα στή Λούγκλα, ύπέφεραν τά πόνειρα από τά άγκάθια, από τά νυχια τών ζώων και από τά μετερά κλαδιά. Τόσο τό σωμα τής Μάρρην Ό Σουλλίθαν, όσο και τό ύπέροχο σώμα τού Τζόνου Βίτσιμουλλερ ήταν πάντα καταματωμένα από τις πληγές. Κι' όμως ή θεατάί αυτού τού φιλιμ δεν βλέπουν τίποτα, γιάτι πάνω από κάθε τέτοια πληγή ύπάρχη ένα παχύ στρώμα τ'άστας...

Καθώς βλέπετε λοιπόν, ή μόνη παρηγοριά σ' αυτά τά άφάνταστα μαρτύρια πού τραβούν οι ήθοιοι τού κινηματογράφου, γυναίκες κι' άνδρες, εινε οι μεγάλοι μισθοί τους.

BIKY ΜΠΑΟΥΜ

Η ΠΡΟΙΚΑ ΤΗΣ ΚΑΡΜΕΛΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 977)

ζήσω. Πώς τόλμησες νά ζητήσης τήν συνδρομή μου;

Έπειτα όμως σκέφθηκε ότι αυτά τά πέζος ύπήρχαν ακόμη στήν...κάλτασ τής κι' ότι άν τήν άφινε στό έλεος τών άστυνομικών, αυτός θά έβγαλε ζημιωμένος. Έσοπεσε λοιπόν νά τή σηκώση από κάτω και νά τής δηλώση ότι τού χρειαζόντουσαν λεφτά γιά νά φροντίσει νά μη τήν τιμωρήσουν. Κι' ή Καρμέλα τού έδωσε τήν...προίκα τής. Έπειτα ακολούθησε τούς άστυνομικούς ήσυχη ότι ο Άλφρεντ θά τή γλύτωνα από τά κάτεργα. Και πράγματι ο Άλφρεντ νά κατάφερε περίφημα. Μέ τις κολακειές του και τις ύποσχέσεις του κατώρθωσε νά πείση τούς άστυνομικούς ν' άφήσουν έλευθερη τήν Καρμέλα. Άλλωστε οι Άργεντινοί άστυνομικοί κάνουν τόσες θρωμοδουλίες, ώστε δέν τούς συμφέρει νά μαλώσουν ή' έναν «επαγγελματία». Έπών ο ανιόρ Άλφρεντ. Γι' αυτό προτίμησαν ν' άφήσουν ήσυχη τήν Καρμέλα και νά συλλάβουν τόν φαρμακοποιό Σορέλο, από τόν όποιο έκόλλαστε δέν ειναν νά κερδίσουν τίποτα...

ΤΖΩΝ ΠΕΡΚΕΡ